

Geert-Jørgensen: Jeg vil gerne begynde med at udtale min Paaskønnelse af, at den højtærede Socialminister i sit Forslag bestræber sig for, at saa faa Mennesker som muligt skal komme ind under det offentlige Fattigvæsen. Jeg ved af Erfaring gennem mange Aar ved at færdes mellem fattige Mennesker, hvor svært og tungt det er for hæderlige Arbejdere uden egen Skyld at komme ind under offentlig Fattigforsørgelse. Saa det vil jeg gerne udtrykke min Taknemmelighed for, og jeg vil haabe, at den højtærede Socialminister paa dette Omraade virkelig maa opnaa et Resultat.

Ogsaa jeg kan i det væsentlige henholde mig til, hvad jeg har udtalt under Sagens Behandling i Fjor. Jeg udtalte visse Betæneligheder ved visse Ting, og jeg udtalte navnlig Betæneligheder ved de Afsnit i Loven, som griber ind i den private Virksomhed, eller som hindrer privat Virksomhed, navnlig paa Forsikringsvæsenets Omraade. Jeg minder om, at vi udtalte Betænelighed ved, at Forslaget sætter som Betingelse for at faa Aldersrente, at man skal være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse eller en statskontrolleret Sygeforening — den sidste er i væsentlig Grad for bemidlede, der maaske ogsaa en Gang kan komme til at trænge til Aldersrente. Det er maaske ret naturligt, at Mennesker melder sig ind i en Sygeforsikring eller en Sygeforening. De $\frac{2}{3}$ af det danske Folk er nu en Gang blevet Medlemmer af statsanerkendte Sygekasser; den ene Trediedel er altsaa udenfor og maa i det væsentlige benytte sig af private Sygeforsikringselskaber.

Nu kommer dette Forslag og lægger et vist Pres paa denne Trediedel, de bemidlede, i Retning af at melde sig ind i en statskontrolleret Sygeforening — som for Resten ikke faar andet end dette, at den bliver statskontrolleret og maa give en vis Afgift til Staten for at nyde den Ære at være statskontrolleret —; for selv om jeg er bemidlet i Dag, hvem ved saa, om jeg er bemidlet, naar jeg er gammel og ikke mere kan arbejde og derfor trænger til en Aldersrente? Der lægges et vist Pres paa Mennesker i Retning af at melde sig ind i visse bestemte statskontrollerede Sygeforeninger, og man retter derigennem et Angreb paa de private Sygeforsikringsvirksomheder, som nu en Gang findes her i Landet, og som øver en ganske betydelig Virksomhed og ogsaa administrerer ret store Værdier.

Dette er vi Retsforbundsfolk imod,

fordi vi paa alle Omraader er imod, at Staten konkurrerer med sine egne Borgere, og navnlig, at den konkurrerer sine egne Borgere ud. Vi er derfor ogsaa imod, at man i Ulykkesforsikringsloven foreslaar at give 4 Forsikringsforbund ganske bestemte Privilegier med Hensyn til Ulykkesforsikring. Herved kommer man ogsaa til at skade de private Forsikringsselskaber, som øver en ganske betydelig Virksomhed, og man gør Forsøg paa at føre al Forsikringsvirksomhed ind under Staten.

Det er vi imod, og det har den højtærede Socialminister jo ikke taget Hensyn til ved Lovforslagenes Genfremsættelse i Aar, men jeg vil henstille til det Udvalg, der nu igen nedsættes om disse Forslag, ogsaa at tage disse Ting under Overvejelse. Hvis det nu er rigtigt, at de Konservative er blevet det tredie Led i Sammenslutningen, gaar jeg ud fra, at navnlig de faar en vis Indflydelse indenfor dette Udvalg — jeg tænker mig, at Venstre i mange Maader er sat udenfor og presset hen i en Krog, hvor de har lige saa lidt Indflydelse paa Danmarks Retsforbund, saa i den Henseende staar vi nu paa nogenlunde lige Fod. Men jeg kunde dog tænke mig, at konservative Mennesker havde Syn og Sans for det private Initiativ og de private Virksomheder ogsaa paa de Omraader, det her drejer sig om.

Socialministeren (Steincke): Efter min Mening er Forholdene ude omkring i Verden og vil ogsaa efterhaanden herhjemme blive saadan, at det er af stor Interesse for alle, uanset Parti, at have et Omraade som Sociallovgivningen ordnet paa forsvarelig Vis. Efter min Mening er det netop under en Kriseperiode, hvor alle er klar over, at man bør tænke over, hvad man gaar ind til, ogsaa økonomisk, Tiden til at søge at bringe disse Forhold i Orden, saa meget mere som det netop er i saadanne Tider, at en planløs, tilfældig og demoraliserende Sociallovgivning vil kunne komme til at koste ganske uoverskuelige Beløb, medmindre man ikke bruger den Lovgivning, man har, men saa opnaar man kun til Gengæld, at større Kredse af Befolkningen synker ned i den rene Elendighed.

Det var ud fra denne grundlæggende Betragtning, jeg egentlig nødig saa en Førstebehandling igen af Socialreformen; thi jeg maatte gaa ud fra, at ved en Førstebehandling af et Omraade som dette vilde der være Fare for, at Modsætningerne netop vilde uddybes, at det vilde være sværere